

FECSEKESERVEK NYÁRCSINÁLÁS KÖZBEN

„Egy fecske nem csinál nyarat” — tartja a mondás. Am, ha a „fecskét” történetesen Torma Áginak hívják, akkor máris megdől az állítás.

Amikor két esztendővel ezelőtt találkoztam Torma Ágival, meglehetősen lehangolt, elkéseredett volt. 1987 áprilisában lejárt a szerződése a nyugatnémet Vilsbiburg együttesénél. A német kisvároska csapata további két éves szerződést kínált a sportolónőnek, de a Tungsram közölte, hogy nem járul hozzá a szerződés meghosszabbításához. Joggal keserítette el ez Torma Ágít, már csak azért is, hiszen egész pályafutását ennél a klubnál töltötte el, és hosszú évekig csapatának vezéregyénisége volt, innen lett 407-szeres válogatott.

— A furcsa dolgok sorozata az 1987-es Savaria Kupán kezdődött — meséli Torma Ági — akkor búcsúztattak el a válogatottságtól. Az utolsó fellépésem nagy ünneplésben volt részem, a szombathelyi közönség lelkesen búcsúztatott. Ami rosszul esett: egyesületekből senki nem tartotta fontosnak, hogy egykori csapatkapitányukat legalább egy szál szegfűvel köszöntse. Akkor még azt hittem, hogy figyelmetlenség az egész, nem is sejtettem, hogy az elfelejtett búcsúnak más oka is lehet.

Aztán kiderült...

— Egyik nap Nagy Sándor, a Tungsram technikai vezetője felhívott telefonon, és közölte velem, hogy az elnökség úgy döntött, hogy a külföldi szerződés meghosszabbításához nem járulnak hozzá. Elmondta, hogy az egyik újságban megjelent nyilatkozatom miatt orrolt meg rám az egyesület. Ezek után felkerestem a Tungsram elnökét, Till Józsefet, hogy tisztázzam az ügyet. Hiába bizonygattam, hogy eszem ágában sem volt megbántani az egyesületet, ő váltig állította, hogy vétettem ellenük.

Nos, nézzük, milyen nyilatkozattal vívta ki Torma Ági az elnök haragját?

„Szeretném megjegyezni: már az első lépéseknél is úgy érzi magát a sportoló, mint egy állatvásáron, ahol végigmustrálják, megnézik a fogát, de aztán ami a második fordulónak következik, az talán még ennél is utálatosabb. Mert leülnek a két érdekelt egyesület vezetői, és a játékos szép fokozatosan átalakul pénzzé. A sportoló ráébred, mennyit ér. Na nem a valós emberi értéket tekintve, ő nem...! Ilyenkor kimérik, mint a marhát, szinte kilóra. S kiderül, hogy ahol korábban prémiumról volt szó, 100 forint többletért is szívták a fogukat, most egyszerűen megfizethetetlenül jó röplabdázónak tartják, akinek minden porcikája aranyat ér.”

Eddig az erősen kifogásolt rész.

— A Tungsram csak akkor akart kiengedni, ha nyilvánosan bocsánatot kérek a nyilatkozatomért. De aki engem ismer, az tudja, hogy képtelen vagyok a megalkuvásra. Megmondtam, nem kérek bocsánatot, hiszen nincs is miért.

— Végül is, kimehetett külföldre...

— Csak éppen nem a klubom hozzájárulásával.

Egy régi képen, baloldalt a 9-es mezben... és ma...

— Hogy tudta elintézni?

— Hadd maradjon ez az éntitkom!

Torma Ági eredményes éveket töltött a nyugatnémet csapatnál. Akárcsak itthon, ott is hamar a közönség kedvence lett. A szerény képességű együttest annyira felhozta, hogy a nyugatnémet kupában bekerültek a döntőbe, ahol a második helyet szerezték meg. A bajnokságban elért 6. helyük is a legjobb teljesítmény a klub életében. Amióta Torma Ági nem játszik náluk, erősen visszaestek, a kiesést már nem tudják elkerülni.

A fecske, aki Vilsbiburgban is nyarat tudott csinálni, 1988 közepén hazajött. Mindenki arra számított, hogy a 37. évét taposó sportolónő végleg szegre akasztja a szerelését.

— Tényleg az volt a szándékom, hogy abbahagyom a játékot. Úgy terveztem, hogy a Tungsramnál fogok dolgozni.

A játékos tervez, az egyesület végez. Amikor jelentkezett régi vállalatánál munkára, újabb meglepetés érte.

— Közölték, hogy jobban teszem, ha kivesszem a munkakönyvemet, mert úgy nem nekik kell elküldeni. Ez volt az elbocsátó szép üzenet másfél évtizedes játékomért — mondja látható keserűséggel.

— Mihez kezdett ezután?

— Elhelyezkedtem a Coopinvestnél.

— Ahol azonban nem sok ügyet intézett...

Mosolyogva bólint:

— Harsányi Zsolt, a Coopinvest elnöke, aki mellesleg röplabdarájgató is, felvetette: csinálni kellene valahol egy jó röplabda csapatot. Az Izzó egykori edzőjét, Déri Rezsőt is megkérdezte, mit ajánl? Ő úgy vélte, Egerben lehetne valamit csinálni. A városban szeretik a röplabdát, a csapatban akad egy-két ügyes fiatal, akik mellett nagyobb feladatok megoldására is képesek lehetnének. Megkezdődtek a tár-

gyalások az egriekkel, amelyek eredményeként létrejött a megállapodás. Leköltöztem Egerbe, a cégem egy IBUSZ-lakást bérel számomra.

— Milyen céllal vágtak neki a bajnokságnak?

— Magasra lett feltéve az a bizonyos lécs. Dobogós helyezést ütemeztek be a klub vezetői.

A terv fényesen sikerült. Torma Ági vezetésével az egri röplabdás lányok a harmadik helyen végeztek. Az egyesület életében hasonló sikerre még nem volt példa. A dobogós helyek sorsába vidéki csapat korábban nem szőtt bele.

— Milyen a mai Eger SE?

— Vannak már karmaink... — mosolyog Ági. — Hazai pályán félelmetesek vagyunk. Egyetlen csapat sem tudott nyerni nálunk. A Tungsramot, a Dózst és a Vasast is biztosan legyőztük.

— Elégedett?

— Elégedett is vagyok, meg nem is. Nagy eredmények tartom azt, hogy ezzel a fiatal, rutintalan csapattal sikerült dobogóra kerülnünk. De ha korábban sikerült volna Bernáth Beát és Bukinát leigazolnunk, talán még a bajnoki címet is megpályázhattunk volna.

— Azért Torma Ági is sokat jelenthetett...

— Minden nagyképuség nélkül állíthatom, hogy biztonságérzetet adtam a csapatnak. Azt hiszem, nagy rutinnal hasznára voltam az együttesnek. Úgy érzem, javult a csapatszellem is. Lekecsésem, győzniakarásom átragadt a többiekre. Mérközések után nem engedtem meg, hogy a lányok értékeljék egymás teljesítményét. Tudom, hogy mindenütt ebből származnak a konfliktusok.

— Milyen érzés volt a Tungsram ellen játszani?

— Tizenöt évet húztam le náluk. Furcsa érzés volt ellenfelként találkozni velük. Sok mindent tudtam a Tungsram játékaról, amit meccs közben hasznosítottam. Amikor legyőztük a sokszoros bajnok gárdát, az öröm mellett egy kicsit megdöbbenem. Hát ide jutottunk, hogy egy Eger is le tudja győzni a verhetetlennek hitt Tungsramot? A győzelem után velem együtt mindenki eufóriás állapotba ke-

rült. A Tungsramban természetes volt, hogy mindenki ellen győztünk. A mérkőzéseinket általában üres lelátók előtt játszottuk. Itt Egerben táblás házak mellett mennek az „előadások”. Óriási ünneplésben volt részünk minden győzelem után. Amikor idegenben játszottunk, még akkor is elkísértek minket a szurkolók egy-két busszal.

Az egriek különösen megkedvelték a röplabdát, amióta a sokszoros válogatott játékos náluk szerepel.

— Nem vararja, hogy csapattársai, ellenfelei nagy része akár a lánya is lehetne?

— Sosem gondoltam erre. Magyarországon furcsa, rossz beidegződés, hogy a sportolókat bizonyos kor után nyagatni kezdik: meddig még? Sok kiváló sportembert készítenek emiatt búcsúzásra.

— Távol álljon tőlem a gondolat, hogy erre bízassam...

— Hiába is tenné. Ameddig tudok örülni, bosszankodni, sírni egy-egy győzelem vagy vereség felett, addig ott a helyem a pályán. Bízom benne, hogy észre fogom venni, amikor kilógok a sorból. Nem várom meg, amíg bekiabálják: „Mit akar ez az öregasszony?” Bármennyire is jól érzem magam, s még túljátszom a fiatalokat, tudom, nem húzhatom a végtelenségig. Nem kötöttem hosszú távú szerződést az egriekkel. Sőt, egyáltalán nincs velük szerződés. Mint a Coopinvest dolgozója játszom náluk. A cégem szponzorálja a csapatot. Tíz évvel ezelőtt megszereztem a szakézőit, mindenképpen ezen a pályán akarok maradni.

— Lesz négyszáznyolcadszor is válogatott?

— Biztos, hogy nem. Jó, hogy nem ma vagyok válogatott. Abban az együttesben, ahol én szerepeltem, bőven akadtak sikerélményeim. VB- és EB-helyezések, érmek, KEK-győzelmek. A mai csapat más, mint mi voltunk. Ezekből a kislányokból hiányzik a tűz. Nyuszik.

— Talán éppen Torma Ági lehetne az, aki felszítaná bennük a tüzet...

— Nem tagadom, minden vágyam az, hogy egyszer én álljak a válogatott élén.

Kemény György